

Thai nhi nghe kinh, giải oán hờn

Chàng trai Mạnh Vĩ và cô gái Chung Hồng là đôi tình nhân có đồng tín ngưỡng Phật. Sau khi kết hôn, cả hai đồng tâm đồng chí, cùng tụng kinh, trì giới tu hành, là gia đình Phật hóa gương mẫu, họ sống rất hạnh phúc, khiến các bạn đồng tu phải hâm mộ, ước ao.

Bạn gái Chung Hồng là Lan, xấp xỉ tuổi nàng, đã kết hôn trước. Trong thời kỳ mang thai, cũng nhờ Lan chỉ thành trì tụng Kinh Địa Tạng, Kinh Phổ Môn, khuyên ngăn gia đình không nên sát sinh giết vật cho nàng tâm bố, nhờ vậy mà vợ chồng Lan cứ nối tiếp sinh ra những đứa con cũng xinh đẹp đáng yêu. (Những đứa bé nhờ ba mẹ tụng kinh mà sinh ra, thường có chung một đặc điểm là rất thông minh xinh xắn, linh hoạt, hay cười và ít khóc, chẳng làm rộn ba mẹ)

Khi Chung Hồng mang thai, vì thương con, hai vợ chồng bắt đầu tụng kinh Địa Tạng, hi vọng sẽ sinh ra một đứa bé thiện căn sâu dày, xinh đẹp ưng ý.

Trong thời kỳ có mang, cái thai trong bụng Chung Hồng thường phản ứng mạnh bạo, bé hành mẹ rất dữ, khiến nàng hay buồn nôn, bực bội, bị sưng phù, xương thân kinh tọa bị đau... ăn không ngon, đêm chẳng ngủ an. Tóm

lại, nàng nếm mùi đau khổ nhiều hơn những thai phụ khác.

Chỉ có điều khiến cả nhà an ủi là, buổi tối trước khi lâm bồn, sau khi khám thai lần chót, thấy tim thai, tất cả đều bình thường. Bác sĩ dự tính ngày sinh sẽ đúng vào mùng một tết, đây là ngày khiến toàn gia càng hoan hỷ. Đêm giao thừa, nhà nào nhà nấy vui vẻ đoàn tụ, tiếng pháo nổ giòn tan, đứa bé trong bụng Chung Hồng cũng khoa chân múa tay, đánh đấm lung tung. Mẹ chồng Chung Hồng nói: Đứa bé này coi bộ rất nôn nóng muốn ra chơi pháo đây! Câu nói đùa của bà khiến ai nấy cười xòa. Nhưng thế sự vô thường, tới ngày sinh, mới biết đứa bé do bị cuốn rốn quấn quanh cổ mà chết. Chết ngay trong đêm giao thừa, chết ngay sau lần cử động mạnh cuối cùng. Trong khi tất cả mọi người đều hân hoan nô nức, ngóng trông, chờ đợi bé ra đời.

Tin dữ này đúng là sấm nổ giữa trời quang. Không những khiến vợ chồng Chung Hồng bất ngờ và đau khổ tột độ mà cũng khiến tôi hết sức kinh ngạc và thắc mắc, không sao hiểu nổi.

Sáng hôm đó khi Chung Hồng nhập viện chờ sanh và nhận được hung tin thai đã chết đêm qua, tôi cũng "sốc" đến quên bémq luôn đó là mùng một năm mới.

Khi nhìn cảnh một người cha trẻ tuổi đứng chờ trước

phòng sinh, nhưng chàng biết mình vĩnh viễn không còn được nghe tiếng khóc chào đời của con thơ. Một người mẹ trẻ đợi lâm bồn, nhưng cô biết rõ mình không còn dịp để sờ vào thân thể nóng ấm đầy sức sống của con nữa. Lúc đó quả thực tôi nghĩ không ra lời lẽ nào trong nhân gian để mà an ủi họ.

Trước tình cảnh này, tôi nghĩ gì cũng không thông, tại sao trời cứ khăng khăng bắt hai vị Phật tử chí thành phải mang lấy họa lớn mất con? Điều này không những khiến cha mẹ hai bên mất đi lòng tin Phật, mà thân quyến họ còn được thể hung hăng, một mực chỉ trích Mạnh Vĩ-Chung Hồng quá mê tín Phật giáo, có khả năng hai vợ chồng họ sẽ thôi thất đạo tâm.

Do vậy, dù đang ở trước sản phòng, tôi vẫn gọi điện kể cho Hòa Thượng Diệu Pháp nghe hết mọi sự.

Thực là ngoài sức tưởng, Sư phụ nghe xong, không nói nửa câu thương tiếc hay chia buồn, mà lại nói: "Lành thay, lành thay!"

Ngài còn sai tôi đi tìm Mạnh Vĩ hỏi ngay là có phải hồi xưa ông nội anh hành nghề đồ tể và đã giết rất nhiều heo? Sư phụ còn giải thích cho tôi nghe:

Thai nhi lần này chính thực là oan gia, oán cừu-quyết lòng tới đòi nợ họ. Vì vậy mà kể từ lúc thần thức vừa nhập thai, ngày nào nó cũng hành hạ sản phụ, khiến cả

nhà không được phút giây an ổn.

Thế nhưng, nhờ hai vợ chồng Mạnh Vĩ-Chung Hồng thành tâm sớm tối niệm Phật, tụng kinh... nên thai nhi dần dần tiếp thọ Phật Pháp. Huống nữa cha mẹ đã vì thai nhi mà tụng Kinh Địa Tạng, mà kinh này "chuyên giúp tiêu trừ nghiệp chướng tiền khiên". Nhờ vậy mà trong suốt gần mười tháng nghe kinh, thai nhi đã thực sự được lợi ích. Do nghiệp chướng tiêu trừ và lòng nó cũng tiêu luôn niềm oán thù sân hận đối với ông nội Mạnh Vĩ, tiêu tan hẳn ý niệm muốn tìm con cháu hiện tại của ông mà báo thù. Hiện tại vong hồn thai nhi đã siêu thăng lên thiên giới tu hành rồi, nó chẳng còn quay lại thế gian để tìm kẻ thù báo oán làm chi nữa.

Tôi hỏi:

Thế thì vì sao thai nhi đến lúc sắp sinh mới chết?

Có hai lý do, một: Mẹ con duyên phận chưa tận. Hai, thai nhi ưa nghe kinh thánh pháp. Vì vậy mà nó một mực kiên trì đến phút cuối mới chịu lìa xa. Nói ngược lại, nếu như vợ chồng họ không tin Phật, chẳng chí thành niệm Phật tụng kinh, thì đứa bé này nhất định sẽ chẳng thể chết đi, nó sẽ sinh ra thuận lợi, nhưng mà toàn gia bọn họ, sẽ tùy theo tuổi tác trưởng thành của đứa bé, mà phiền não ngày càng tăng. Cuối cùng dòng họ Mạnh sẽ lâm vào cảnh "Gia phá nhân vong", sẽ bị hủy diệt hoàn toàn trong

tay đưa bé này. Bởi vậy khi thai nhi chết, Ai nhìn vào cũng tưởng là bất hạnh, toàn gia ôm khổ đau thống thiết, nhưng thực sự các vị đang được hưởng phúc, tiêu tai họa đây. Đây chính là điều đáng chúc mừng!

Tôi nghe Sư phụ giảng giải xong, tinh thần phấn chấn hẳn lên, mây đen nghi ngờ tiêu tan. Tôi lập tức đến chỗ Mạnh Vĩ đang chìm đắm trong niềm bi thống, xác minh ngay mọi điều Sư phụ vừa kêu tôi hỏi, té ra tất cả đều đúng y như vậy.

Mạnh Vĩ nhìn nhận ông nội chàng thuở sinh tiền chuyên sống bằng nghề đồ tể giết heo. Trước lúc chết ông còn phát bệnh rất kỳ quái. Không những ra lệnh, kêu người phải treo ông lên, không ngừng dùng chùy đánh vào ông, ông nói có làm như vậy thì ông mới thấy thoải mái.

Ông chết rất thống khổ, không những ọc máu tươi mà ánh mắt cực kỳ hung dữ. Xưa nay Mạnh Vĩ không bao giờ nhắc đến việc tổ phụ lâm chung thế thảm cho người ngoài nghe.

Rồi Mạnh Vĩ kể chuyện về ông Hùng, một người bạn của ông nội chàng làm nghề đồ tể mổ bò, mỗi ngày giết mấy con. Ông Hùng nhờ nghề này mà giàu có.

Một hôm ông Hùng đi chơi về, vừa vào nhà nằm nghỉ thì bỗng than tức ngực, khó thở. lát sau vợ ông vào thăm, thấy ông nằm bất động trên giường, lay không tỉnh, gọi

không đáp. Bèn mời bác sĩ đến

Khi bác sĩ đến thì thấy ông Hùng rống lên đau đớn âm thanh giống như tiếng bò bị đập đầu, tiếp theo toàn thân co giật ghê rợn, rồi học máu chết. Ông chết cả buổi rồi, máu tươi vẫn còn ứa ra từ miệng.

Nhìn cảnh này, ai cũng thất kinh. Con cháu ông Hùng nghe lời phụ thân chàng khuyên, bèn dẹp lò mổ, không theo nghề sát sinh nữa. Mạnh Vĩ kể, chàng đã chứng kiến nhiều cảnh chết chóc của những người làm nghề giết mổ gia súc và thấy rằng, đa số bọn họ dù chết trẻ hay chết già, đều chết rất thảm và trước khi chết miệng luôn ọc máu tươi.

Đây cũng là nguyên nhân khiến chàng nhất tâm học Phật.

Tất cả chú, bác và các cô của Mạnh Vĩ đều bị bệnh tật triền miên, Cha chàng bị đau-xương sống, xương sụn đều nhức nhối, bác chàng thì bị bán thân bất toại, nằm liệt trên giường mười năm nay. Đến đời Mạnh Vĩ, Anh của chàng chưa đầy bốn mươi thì bị bệnh thần kinh, suốt ngày luôn nghi ngờ người ta nói xấu sau lưng mình. Anh không thể làm việc được. Còn Mạnh Vĩ và chị gái lúc nào cũng bị đau cột sống, chị chàng còn phải mổ nhưng trị không lành được.

Hòa Thượng Diệu Pháp còn nói, nếu như chẳng phải nhờ

Mạnh Vĩ chuyên ăn chay, học Phật tu tập, thì chàng cũng khó thể kết hôn. Bởi do gia đình nghiệp sát quá sâu nặng, số phần đã định con cháu phải bệnh hoạn lụn bại. Bài pháp ngữ Hòa Thượng Diệu Pháp vừa ban bố, giống như trận mưa xuất hiện kịp thời, rưới tắt ngúm ngọn lửa tà đang thiêu đốt, nung nấu tâm can mọi người. Giải trừ hết mọi nghi hoặc đang có trong lòng họ. Nhất là vợ chồng Mạnh Vĩ-Chung Hồng, họ đã chuyển buồn thành vui, hai vợ chồng bây giờ học Phật, tập tu càng thêm dũng mạnh tinh tấn.

Tôi tin họ chí thành như thế, chư Phật, Bồ Tát cũng sẽ gia trì cho họ sớm sinh quý tử.